

Publicerad 2006-10-03 19:58 av egon

pappa var aldrig bonde.

Köksfönstret, som hade innanfönster vintertid, skallrade. Bonden hade vaknat tidigt och hans traktor strax därefter. Gruset i mina ögon försvann först efter att frukosten var uppäten. Frukosten som alltid bestod av samma sak. Limpmackan från Skogaholm utan kanter och ett lager med smör så tunt att det var näst intill osynligt. Kanterna växte i munnen och hade aldrig en chans att komma ner i magen, det förstod till och med mamma. Ute var det alltid sommar och grönt och aldrig regn, framförallt aldrig när bonden med traktor var vaken.

Pappa hade en traktor men var ändå inte bonde. Bonden hade kossor och hästar och hans traktor var stor och röd med mycket däck och oväsen. Pappa vaknade sent och hans traktor var blå med en Expressen-geting på. Pappa hade varken kossor eller hästar och inte jag heller. Den riktiga bonden hade morötter i håret, pappa hade choklad. Efter frukosten försvann mina ben ut i det gröna och bonden såg mig alltid. Han hejade över åkern med hela näven och magen och rösten med brummande ljud samtidigt. Morötterna syntes lång väg. Bondens traktor for runt runt åkern. Åkern som pappa ägde men som bonden med traktor tog hand om. Höet blev avslaget i långa gröna strängar. I väntan på att tiden skulle bli lagom för de gröna strängarna att omvandlas till hästhoppningshinder fanns min traktor, som var liten, att använda för tidsfördriv. Den var av röd plast med silvrig motor och trampor. Tramporna bar mig överallt ögat kunde nå och benen orkade trampa.

Så blev han klar. Bonden med traktor som hade kossor och hästar. Växlade upp och gasade ut på grusvägen i högre hastighet än på åkern. Bonden vinkade med hela näven och magen och rösten samtidigt hejdå. Mina ben trampade mig runt granhäcken för att se hans traktor fara utom synhåll. Äntligen. Jag lämnade min lilla traktor på gården och galopperade ut på åkern. Det var tjocka strängar med nyslaget hö som luktade frihet. Benen galopperade över hösträngarna och händerna hjälpte hästen att gå på tygel på det snyggaste sätt en häst någonsin gjort. Galopp och hopp och dressyr och det var helt perfekt att ha en häst där.

Mamma ropade innanför köksfönstret som nu slutat skallra att det var mat. Benen slutade gallopera vid åkerkanten och drömmen återgick till dröm. Min lilla traktor av röd plast trampades förbi sandlådan där en annan traktor med svarta detaljer och skopa låg slängd utanför. Pappa hade nyss vaknat och maten var godare än limpmackor utan kanter. Pappa var aldrig bonde och skulle aldrig bli och det fanns inga hästar på åkern och skulle aldrig finnas. Men drömmen var verkligare än verkligheten och pappa sa att bonden med traktorn skulle komma tillbaka efter maten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren egon med Poeter.se id #11133 innehar upphovsrätten